

“La reforma laboral no crea ocupació”

D'ençà del desembre passat, Salvador Navarro (València, 1963) és president de la Confederació Empresarial Valenciana. Empresari del sector del transport, considera que la Generalitat no pot renunciar a reivindicar a Madrid el corredor mediterrani i la revisió del model de finançament.

Vau ser elegit president de la CEV a mitjan desembre. Una setmana després l'estat va haver de rescatar les finances de la Generalitat Valenciana, continuen els ajornaments en els pagaments de les administracions, hi ha una vaga general, la liquidació del sistema financer valencià és com més va més visible... L'experiència és tal com us esperàveu?

—Les dues primeres setmanes foren complicades perquè vaig assistir a allò que fou quasi un *crash* de la Generalitat. Afortunadament, sabíem que si arribava a passar hi hauria l'estat darrere. Ara

ens trobem en un cercle viciós que es retroalimenta: hi ha desconfiança de la ciutadania, inseguretats laborals, baixada d'ingressos per a les administracions, contracció de la inversió pública, baixades del PIB... D'eixe cercle viciós, caldria passar a un cercle virtuós: cal transmetre confiança al sistema financer, que els bancs donen crèdit, que els clients paguen i que les empreses guanyen diners i, finalment, generar ocupació. De moment, hi ha hagut dos elements que ens haurien de permetre avançar cap a eixe cercle virtuós. El primer és la reforma laboral. Crec que eixa reforma no servirà per a crear ocupació, perquè

el *quid* de la qüestió és que hi haja demanda de consum, però sí que dotarà les empreses de més flexibilitat. L'opinió pública hauria de saber que, contra allò que sembla acceptat, als empresaris ens agrada guanyar diners i generar ocupació i no ens agrada despatxar gent. Acomiadar no és un tràngol agradable per a cap empresari, menys encara en un lloc com la Comunitat Valenciana, on la majoria d'empreses són pimes. La segona reforma que s'ha fet és la financera. Fins ara, els bancs han estat arreglant-se a si mateixos i ara cal que els diners comencen a arribar al sistema financer. Els bancs han estat part del problema i

PRATS | CAMPS

han de començar a ser part de la solució. Si els diners no van al teixit productiu, l'economia no funcionarà.

—**Els diners encara no arriben?**

—En la qüestió de la banca, és veritat que hem pressionat, hem enviat missatges d'auxili a les entitats financeres i a les autoritats perquè, efectivament... Ara per ara, més del 50% de l'endeutament correspon al sector immobiliari, que és on s'han produït els excessos. El sector financer hauria de ser conscient que la resta dels sectors industrials no som responsables de les pràctiques que han dut a eixa situació. Si no es dona alè a la indústria l'economia no funcionarà.

—**En aquest anhel perquè tornen a fluir els diners, quin efecte creieu que hi tindrà el fet que les tres places financeres valencianes hagen desaparegut?**

—Com se sol dir, qui sembla cards, espines cull. Com a empresari jo vull empreses amb un balanç sanejat, equilibrat i capitalitzat. A partir d'aquí, que el banc vinga de València, Madrid o la Xina, m'és igual. Com més oferta, en un món globalitzat, millor. En aquests moments, Bancaixa s'ha fusionat amb Bankia. Com a valencià i empresari estic més tranquil sabent que l'entitat valenciana forma part d'un grup més gran i, per tant, de més futur. Al final la *valencianitat* es nota en si et compromets a comprar accions de Bankia, de la CAM o de Banc de València. Els crèdits s'obtidran de la bona gestió.

—**La valencianitat, dieu, es nota en l'aposta que cadascú fa per eixes entitats. Però és cert que Bankia, que havia de vetllar pels interessos valencians, ha deixat caure el Banc de València.**

—Crec que el Banc de València es mereix més respecte que el que se li ha donat, en primer lloc perquè és una marca amb més de cent anys d'història vinculada a les empreses i famílies valencianes. Crec que Bankia no ha tingut prou cura d'eixa imatge. Ara per ara, igual que el Banc Sabadell ha de tindre cura de com gestiona la CAM, Bankia ha de tindre cura dels seus socis valencians. El 72% de la quota de mercat en empreses correspon a Bankia. Crec que no es poden permetre que el banc siga valorat a zero perquè això significarà que molts estalviadors tradicionals es replantejaran la seua presència a l'entitat.

Un logístic de 'pole position'

Salvador Navarro va esdevenir president de la CEV després de guanyar per una àmplia majoria al candidat del sector de la construcció, Juan Manuel Real. Apadrinat per José Vicente González (avui, president de la patronal autonòmica i anteriorment president de la CEV), Navarro sap què és començar des de ben avall. A només 16 anys va decidir d'abandonar els estudis i començà a treballar a l'empresa on son pare feia de transportista. Anà pujant graons, alhora que reprenia els llibres, fins que un problema societari li va oferir l'oportunitat de comprar la firma. A només 32 anys es va convertir en director de CBL Logística, una empresa dedicada al transport d'abast estatal. Amant de les motos, és casat i té una filla.

—**Des de fa tres mesos hi ha una associació per a la defensa dels accionistes del Banc de València, una defensa que al final també és la defensa de l'entitat. Després us heu afegit a la reivindicació. No l'hauríeu d'haver promoguda vosaltres?**

—Banc de València és una societat anònima i no podem ficar-hi el nas, com tampoc no el podem ficar al València CF. Han de ser els accionistes, que encapçalen eixa mobilització. Els empresaris, com a part de la societat civil, estem legitimats per a participar en els assumptes públics i per a influir-hi políticament.

—**Un dels vostres principals cavalls de batalla en aquests tres mesos i mig ha estat el dels impagaments de les administracions. Diuen que això paralitza l'economia...**

—Crec que la llei de pagament a proveïdors serà molt positiva perquè per fi entraran diners al teixit productiu. No té cap lògica que l'administració pública no compleisca els seus compromisos de pagament, sobretot si resulta que el juliol del 2010 es va aprovar una llei de pagament a proveïdors que marcava 30 dies per a pagar per a l'empresa pública i 80 per a les empreses privades. Les

empreses privades complim terminis. Les empreses públiques, en canvi, van en una mitjana de 174 dies, cosa que crea molta inseguretat jurídica.

—**El Consell ha dit que començarà a saldar els deutes el 2 de maig. Les promeses s'han incomplert reiteradament. En aquesta ocasió, hi confieu?**

—Confiem en el pagament als proveïdors per part dels ajuntaments, segur. Una altra cosa seran els pagaments procedents de les autonomies. Tinc plena confiança que serà Madrid, que respondrà.

—**No hi tindríeu tanta confiança si haguera de respondre la Generalitat?**

—No, ens han promès moltes vegades que pagarien i no ho han fet. El govern valencià ha tingut problemes de liquiditat des que fou incapaç de col·locar els bons patriòtics. Crec que no és lògic que els governs autonòmics competesquen entre ells per a captar els recursos del sistema financer. Per això reclamem els hispanobons. Siga com siga, els excessos que hem comès han estat desmesurats. Això que ha passat no pot repetir-se. Els polítics no poden passar-se per alt el pressupost. Cal que gestionen la cosa pública com si fora una empresa privada. Els ciutadans agrairien que els polítics feren classes de gestió.

—**La imatge de València ha quedat molt deteriorada amb aquesta crisi. La recuperació la poden pilotar els mateixos polítics que ens han dut fins ací?**

—Crec que no tots els polítics són roïns, com no ho són tots els empresaris. D'una banda, crec que el president Fabra té un compromís molt clar amb la transparència i amb el bon govern i fa coses, si bé encara li'n queden per fer. D'una altra banda, em sembla que es carrega massa sobre la nostra esquena. També a Ciudad Real hi ha un aeroport sense avions. I la fallida de Spanair, que quasi no ha transcendit, hauria estat un gran escàndol si haguera passat aquí.

—**Què n'hauríem de fer, del finançament dels valencians? Segons un estudi de Rafael Beneyto per a la Fundació Nexa, si entre el 2002 i el 2009 haguérem tingut el mateix finançament que la mitjana, el nostre endeutament no hauria pujat de 8.836 milions d'euros, sinó de 1.055.**

FRANCS I CAMPS

—Açò és un problema econòmic, però també social. Cal que treballem tots junts per a revisar el model de finançament, com vam fer respecte a l'AVE o el corredor mediterrani. En primer lloc, cal que sensibilitzem la gent, perquè el ciutadà mitjà no s'adona de la transcendència que té la qüestió del finançament. La situació d'infrafinançament en què estem perjudica el ciutadà, però també les empreses, que tenim un desavantatge respecte a empreses d'uns altres entorns.

Cal, doncs, que tots els grups polítics es posen d'acord i demanar-ho a través de les Corts. I, a partir d'aquí, els empresaris farem pressió. Nosaltres no volem ser més que ningú, però tampoc menys. I és això que cal valorar. Potser no és el moment, però aleshores, quan serà? L'experiència ens diu que els governs han passat i el problema no s'ha resolt.

—És cert, això no obstant, que aquesta qüestió, tan bon punt Mariano Rajoy es va instal·lar a la Moncloa, desaparegué de l'agenda del govern valencià.

—Galícia, Catalunya... han reclamat el que els correspon a Madrid. Potser no és el moment, però tothom ho demana. Aquest és un model que ens hem de replantejar, perquè no podem perdre sempre els mateixos.

—Hauria de ser una exigència irrenunciable del govern Fabra?

—Jo crec que sí. Alberto Fabra ha d'actuar i demanar una revisió del model de finançament autonòmic.

—Un altre tema que hi havia a l'agenda és el corredor mediterrani. Com veieu des de la CEV l'ambigüitat amb què la ministra Ana Pastor s'ha referit a la prioritat d'aquest corredor?

—A mi, si s'ha volgut vendre com una actitud políticament correcta, no m'ha semblat gens bé. Cal utilitzar arguments: no pot ser que els corredors que ara proposen no compleixen els criteris i encara s'entesten a mantindre'ls. No poden defensar allò que no és defensable, per molt que tinga pressions dins el seu partit. L'actuació de la ministra és inoportuna. Espere poder-li-ho dir d'ací a 15 dies quan vingui de visita a València.

—La Generalitat, però, sembla haver assumit el discurs del ministeri i promou la solució del tercer carril. Això és acceptable per a vosaltres?

—El tercer carril no és suficient; no volem un carril bici. Hem treballat amb les Balears, Andalusia, Catalunya i Múrcia per a poder-nos dotar d'una infraestructura ràpida i moderna que transcorregui

“Els ciutadans agrairien que els polítics feren classes de gestió”

per un territori on hi ha el 50% del PIB, el 40% de la població i la major part de mercaderies. No té cap sentit que es done suport a uns altres corredors, sobretot si tenim en compte que França no vol saber res del túnel a través dels Pirineus. L'únic corredor per al qual pot haver-hi arguments a favor és el corredor mediterrani.

—El corredor s'ha devaluat i el finançament no és a l'agenda de Madrid. Els valencians som invisibles a Madrid?

—Els valencians sempre hem aparegut, a ulls de la resta d'Espanya, com el *Levante feliz*. Jo imagine que això respon a alguna idea que s'ha transmès: que si el clima, que si les paelles... Jo crec que l'empresari valencià ha estat molt de temps acostumat a traure's les castanyes del foc per si a soles. Potser no hem defensat els nostres interessos amb prou contundència.

—Tant el govern de Madrid com el de València creuen que cal de retallar. Només amb retallades i austeritat n'hi ha prou?

—No, en absolut, no podem aturar el país. Hi ha inversions que són irrenunciables, tant si són públiques com mitjançant el model públic-privat, perquè generen ocupació. Les administracions no poden deixar d'invertir. No pot ser que el Ministeri d'Indústria retalle un 31% el seu pressupost o el de Foment un 27%. Crec que la reactivació també haurà de vindre per la part dels ingressos, és a dir, més impostos o copagaments.

—L'estratègia de política industrial 2010-2015 (EPI) que signaren patronals, sindicats i Generalitat és lletra morta?

—No se n'ha fet res, de l'EPI. La Generalitat no ho té com un objectiu, malgrat que la indústria és una branca fonamental de l'economia. De fet, el conseller ja ens ha dit que ens reunirem per a revisar-la.

—Vós, com Juan Roig, també esteu meravellat pel model dels basars xinesos?

—Açò no és un model empresarial, sinó un model d'esforç. El meu model empresarial és el que crea ocupació per a la societat, valora l'accionista i aporta tranquil·litat i riquesa al seu entorn. Això s'aconsegueix amb empreses ben gestionades, sanejades i capitalitzades.

Violeta Tena